

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for det delvise svar på mine spørgsmål fra første omgang. Jeg kan forstå på ministeren, at hun ikke vil sætte et krav om alsidighed i forbindelse med tilladelserne til forsøg på nærradio. Men vil ministeren selv i sin udvælgelse af grupper forsøge at tilstræbe en alsidighed?

Så vil jeg godt spørge ministeren: hvem er ansvarlig, hvis en nærradio bliver udnyttet til tyk politisk propaganda, en propaganda, der eksempelvis ikke kunne køre i den »normale radio«? Ifølge den vejledning, jeg nævnte i mit første indlæg, er hverken radiolovens bestemmelser eller presselovens bestemmelser direkte anvendelige her, på trods af at det om nærradioen står i radioloven. Hvor ligger ansvaret? Er det det, vi er ved at opnå nu, at vi har både et radiomonopol og et ministermonopol?

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg bemærkede, at der pludselig gik et forklærelsens lys over øjnene hos hr. Søren Hansen. Han fik en tanke, sagde han, og den tanke, der faldt ham ind, var én, som jeg kun har hørt ca. 200 gange før, nemlig den, at når nogen angriber nogle udsendelser, er det, fordi de ikke kan lide dem. Det kan siges meget finere ude i Danmarks Radio; dér bruger man udtrykket: så kommer adrenalinet op i blodet på folk. Så har jeg prøvet at forklare folk i Danmarks Radio, at de ikke tilsammen har så meget adrenalin i blodet, som jeg har blot i en enkelt diskussion i radiorådet. Men alt det har jo intet med sagen at gøre. Om en lytter, f.eks. et radiorådsmedlem, kan lide en udsendelse eller ej, hvad kommer det sagen ved? Han kan jo ikke dokumentere, at han ikke kan lide den. Nej, det, man kan dokumentere – og det er det, vi har gjort, og det er det, hr. Erik Andersen har bedt om, og det er det, hr. Vernerlund har bedt om – er, at når man laver en – som man har gjort det – 1½ times udsendelse om Byggeren på Nørrebro, sviner man ensidigt politiet til – det bruger man en meget stor del af udsendelsen på – og man sviner ensidigt borgmestrene til og giver så i øvrigt en række forkerte oplysninger.

Så vil jeg sige til hr. Steen Folke og fru Marianne Bentsen-Pedersen, der vil have alle

disse kasser, at jeg har ikke et øjeblik talt om, at der skal være lige meget venstreorienteret osv.; det meste af det er helt desorienteret, så det har ikke spor med den opdeling at gøre. Nej, det, jeg har forlangt, er, at hvis Danmarks Radio påtager sig, med den titel man stiller op, at behandle et bestemt emne, så har man pligt til at behandle dette emne i én eller flere udsendelser på en sådan måde, at der både er det fornødne oplysningsgrundlag – det er det saglige – og dernæst at de meninger, der kommer frem, tilsammen dækker alt, hvad der er relevant i den debat. Det er den alsidighed, jeg kræver i Danmarks Radio, og den mente jeg loven burde kræve. Det var det, vi gerne ville have loven til at sige klart og tydeligt, og så er det en besynderlig måde at svare på.

Af det spørgsmål, vi stillede i dag, og af den argumentation, jeg gav for det, fremgik det, at der er god grund til at rejse det spørgsmål, om radiorådet overhovedet har en klar tilkendegivelse af, hvad det skal forstå ved alsidighed. Det har radiorådet ikke, og det fremgår af radiorådets mangeårige diskussioner. Nogle mener, at der blot skal være overensstemmelse inden for et års programmer, andre mener et halvt år, atter andre mener, f. eks. for børne- og ungdomsprogrammerne, en bestemt sæson. Det vil sige, at radiorådet har ikke nogen klar anvisning på, hvordan alsidigheden skal komme til orde rent tidsmæssigt.

Det næste er, at nogle altså mener, at blot man har gudstjeneste i den ene ende af søndagen, så kan man have en socialistisk præget P4-udsendelse i den anden ende. Det kan man altså mene, når man sidder i radiorådet og skal stemme om, hvorvidt en udsendelse er i overensstemmelse med alsidighedskravet eller ej. Så må da enhver, der tænker sig om, give mig ret i, at radiorådet ikke har klare anvisninger.

Derfor beder vi om, at folketinget med denne debat bidrager til at give nogle klare anvisninger, ikke nogle, radiorådet selv sidder og vedtager og tager mere eller mindre højtideligt, for det stemte vi jo ikke for, men nogle, som dette folketing, suppleret med ministerens udtalelser, giver, idet det siger: se, det er dette, I skal rette jer efter. Hvis først det er fastslået, hvis først min dagsorden er vedtaget, skulle jeg gerne stemme for den anden, hvis ikke det var, hvad der står